

OHNIVÝ TRÓN

Rick Riordan

FRAGMENT

Kronika Cartera Kana 2

Ohnivý trón

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Kronika Cartera Kana 1 – Červená pyramída
Kronika Cartera Kana 3 – Tieň hada

Rick Riordan
Kronika Cartera Kana 2 – Ohnivý trón – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OHNIVÝ TRÓN

OHNIVÝ TRÓN

Napísal Rick Riordan

*Pre Connera a Maggie, skvelý súrodenecký tím
rodiny Riordanovcov*

Obsah

1. Zábava so spontánnym vznietením	11
2. Skrotíme trojtonového kolibríka	22
3. Zmrzlinár plánuje našu smrť	33
4. Narodeninová pozvánka na súdny deň	46
5. Naučím sa nenávidieť hnojivá	62
6. Takmer ma zabije napájadlo pre vtáky	74
7. Darček od psohlavca	84
8. Všeobecné meškanie na stanici Waterloo (za toho obrovského paviána sa ospravedľujeme)	96
9. Výškovo obmedzený výlet do Ruska	117
10. Stretnutie so starým červeným kamarátom	130
11. Carter spraví strašnú hlúposť (čo nikoho neprekvapí)	145
12. Zvládnem tajnú menológiu	158
13. Nosom mi prelezie démon	179
14. V hrobke Zie Rašídovej	192
15. Ťavy sú nechutné	202
16. ... ale nie také nechutné ako Rimania	213
17. Menšikov a jeho chaotické vražedné komando	235
18. Hazard v predvečer súdneho dňa	250
19. Pomsta boha losov	265
20. Návšteva v domove milej hrošice	281

21. Kupujeme si čas	297
22. Priatelia, kde ich nečakáš	318
23. Roztočíme divoký domáci žúr	333
24. Sľubujem nemožné	341
POZNÁMKA AUTORA	355
SLOVNÍČEK	356

VAROVANIE

Toto je prepis zvukového záznamu. Carter a Sadie Kanovci sa mi prvý raz prihlásili v nahrávke, ktorú som dostal vlani a prepísal ju pod názvom Červená pyramída. Tento druhý záznam dorazil na moju adresu krátko po vydaní knihy, takže môžem predpokladať, že Kanovci mi dôverujú a zverujú mi pokračovanie svojho príbehu. Ak je táto druhá nahrávka pravá, nedá sa vývoj udalostí nazvať inak ako desivý. V záujme Kanovcov a celého sveta dúfam, že nasledujúci príbeh je len vymyslený. Inak sme všetci v poriadnej kaši.

1. Zábava so spontánnym vznietením

C
A
R
T
E
R

Tu Carter.

Počuj, nemáme čas na dlhé úvody. Musíme tento príbeh vyrozprávať rýchlo, inak je s nami všetkými koniec.

Ak si nepočul našu prvú nahrávku, tak... no, s radosťou ťa zasväťím: po našom svete voľne pobejú egyptskí bohovia, snaží sa ich zastaviť banda mágov zvaná Dom života, všetci z nich mňa a Sadie nenávidia a obrovský had sa chystá prehltnúť slnko a zničiť náš svet.

[Au! Za čo to bolo?]

Sadie ma práve tresla. Že vraj ti príliš naháňam strach. Mám zaradiť spiatočku, zacúvať a začať od začiatku.

Fajn. No osobne si myslím, že by si mal mať strach.

Účelom tejto nahrávky je opísať, čo sa v skutočnosti deje a ako sa to všetko pokašľalo. Dovoľuješ sa o nás plno nezmyslov od množstva ľudí, ale za tých mŕtvych fakt nemôžeme. Ani za to s tým hadom. No... aspoň nie priamo.

Všetci mágovia sveta sa musia spojiť. Inak nemáme šancu.

Takže tu je ten príbeh. Rozhodni sa sám. Všetko sa to začalo, keď sme podpálili Brooklyn.

Mala to byť jednoduchá akcia: vklnúť do Brooklynského múzea, vypožičať si istý egyptský artefakt a zmiznúť tak, aby nás nechytli.

Nie, krádež by to nebola. Tú vec sme potom chceli vrátiť. No asi sme vyzerali dosť podozrivo: štyri decká v čiernych úboroch nindžov na streche múzea. A navyše pavián, takisto prezlečený za nindžu. Dosť podozrivá banda.

Zo všetkého najskôr sme poslali našich učňov Jas a Walta otvoriť bočné okno. Chufu, Sadie a ja sme sa medzitým vydali na prieskum veľkej sklenenej kupoly uprostred strechy, ktorú sme chceli použiť ako únikovú cestu.

Lenže nevyzerala veľmi nádejne.

Bolo už dávno po zotmení a múzeum malo byť zavreté, ale kupola žiarila. Vnútri, o dvanásť metrov nižšie, v plesovej sále veľkej ako letiskový hangár, korzovali a tancovali stovky ľudí v smokin-gocho a vo večerných šatách. Hral tam orchester, ale hudbu som nepočul, pretože mi v ušiach hučal vietor a drkotali mi zuby. V tom ľanovom pyžame som mrzol.

Mágovia by mali nosiť ľan, pretože neprekáža mágii. V egyptskej púšti, kde nemrzne a neprší, je to určite výborná tradícia. No v marci v Brooklyne takmer samovražda.

Mojej sestre Sadie zima zrejme neprekážala. Rozoberala zámky kupoly a pohmkávala si do rytmu niečo zo svojho iPodu. Uznaj – čo za zlodeja si prinesie na vlámačku do múzea vlastný hudobný sprievod?

Bola oblečená rovnako ako ja, až na tie vojenské topánky. V blond vlasoch mala červený melír – fakt nenápadný na tajnú misiu. Pre modré oči a svetlú pleť sa mi ani trochu nepodobala, čo nám obojom vyhovovalo. Vždy bolo výhodné môcť tvrdiť, že tá bláznivá baba vedľa mňa nie je moja sestra.

„Povedala si, že múzeum bude prázdne,“ zahundral som.

Sadie ma nepočula, kým som jej nevytiahol slúchadlá z uší a nezopakoval to.

„No, malo byť prázdne.“ Nepriznala by to, ale po troch mesiacoch v Spojených štátoch už strácala britský prízvuk. „Podľa

webových stránok zatvára o piatej. Ako som mala vedieť, že tu bude svadba?“

Svadba? Pozrel som sa dole a pochopil som, že má pravdu. Niektoré ženy mali na sebe ružové družičkovské šaty. Na jednom stole trónila veľká biela poschodová svadobná torta. Dve skupiny hostí zdvihli ženícha a nevestu na stoličkách a niesli ich cez sálu, okolo sa rojili ich kamoši, tancovali a tleskali. Celé to vyzeralo, akoby sa schyľovalo k čelnej zrážke nábytku.

Chufu zaťukal na sklo. Ani v tom čiernom úbore nedokázal splynúť s tmou pre zlatý kožuch, nehovoriac o jeho krikľavom nose a zadku.

„Agh!“ zavrčal.

Keďže bol pavián, mohlo to znamenať čokoľvek od „Pozri, tam dole je jedlo,“ cez „To sklo je ale špinavé,“ až po „Teda, tí ľudia robia s tými stoličkami poriadne hlúposti.“

„Chufu má pravdu,“ tlmočila Sadie. „Cez tú oslavu sa nedostaneme. Iba ak by sme predstierali, že sme údržbári...“

„Jasné,“ zaškeril som sa. „Pardon, prosím. Len tadiaľto odnesieme trojtonovú sochu. S dovolením ju vyvlečieme cez strechu von. Nedajte sa rušiť.“

Sadie obrátila oči stĺpkom. Vytiahla paličku – zahnutý kus slovinoviny s vyrytými obludami – a namierila ju na spodnú časť kupoly. Rozžiariť sa zlatý hieroglyf a odskočila posledná zámka.

„No, prečo to vlastne otváram,“ zamračila sa, „keď tadiaľto neodídeme? Nemôžeme skrátka zmiznúť rovnakou cestou, akou vlezeme dovnútra – tým bočným oknom?“

„Už som ti to hovoril. Tá socha je obrovská. Tadiaľ neprejde. Navyše tie pasce...“

„A keby sme to skúsili znova zajtra v noci?“ navrhla.

Pokrútil som hlavou. „Zajtra celú výstavu zbalia a presťahujú inde.“

Zdvihla obočie tým svojím známym protivným spôsobom. „Keby nás tak niekto skôr upozornil, že tú sochu musíme ukradnúť...“

„Kašli na to.“ Vedel som, kam tým mieri. Nepomôže nám, keď sa budeme so Sadie celú noc hádať na streche. Jasné, mala pravdu.

Nevaroval som ju dosť skoro. Lenže, dofrasa – nemal som práve spoľahlivé zdroje. Až po týždňoch žiadostí o pomoc som v sne konečne dostal radu od kamoša, sokolieho boha Hora: *Ozaj, mimochodom, už som ti hovoril o tom artefakte, čo si chcel? O tom, čo môže byť kľúčom k záchrane sveta? No, tak ten posledných tridsať rokov trčí tamto o kúsok nižšie v Brooklynskom múzeu, ale zajtra sa sťahuje do Európy, tak švihajte! Máte päť dní na to, aby ste zistili, ako ho použiť, inak je s nami všetkými koniec. Veľa šťastia!*

Mohol som mu vynadať, prečo mi to nepovedal skôr, ale nemalo to význam. Bohovia prehovoria len vtedy, keď sa im chce, a o čase smrteľníkov nemajú poňatia. Viem to, pretože pred pár mesiacmi som mal Hora priamo v hlave. Ešte mi po ňom zostalo pár zlovykov – občas mám napríklad sto chutí loviť myši alebo vyzývať ľudí na boj na život a na smrť.

„Jednoducho sa držíme plánu,“ vyhlásila Sadie. „Vlezieme dovnútra bočným oknom, nájdeme sochu a necháme ju preplávať sálou. Čo s tými svadobčanmi, to sa ukáže cestou. Možno nejako odlákame ich pozornosť.“

Zamračil som sa. „Odlákame ich pozornosť?“

„Carter, neboj sa,“ dohovárala mi. „Dopadne to dobre. Lepší nápad aj tak nemáš, nie?“

Problém bol v tom, že som ho fakt nemal.

Človek by povedal, že mágia všetko zjednoduší. V skutočnosti však veci skôr komplikuje. Vždy sa nájde milión dôvodov, prečo to alebo ono kúzlo v nejakej situácii nefunguje. Alebo ho prekazí iná mágia – ako tie ochranné kúzla tu v múzeu.

Nevedeli sme, kto ich nastražil. Možno sa medzi personálom skrýval mág, čo by nebolo nič zvláštne. Aj náš oco používal doktorát z egyptológie ako krytie, aby získal prístup k artefaktom. A Brooklynské múzeum malo navyše najväčšiu zbierku magických egyptských zvitkov na svete. To preto sa strýko Amos usídlil v Brooklyne – plno mágov mohlo mať dôvod strážiť poklady múzea a nastražiť pasce.

Nech už to bolo akokoľvek, dvere a okná chránili dosť nepríjemné kliatby. Nedokázali sme otvoriť magický portál do expozície

ani prinútiť aportovacích vešebtov – čarovné hlinené sochy, ktoré nám slúžili v knižnici –, aby nám zabezpečili, čo potrebujeme.

Museli sme sa horko-ťažko dostať dovnútra a zase von. A ak spravíme chybu, ktovie, aké prekliatie rozpútame: strážne obludy, morové rany, požiar, výbušné oslíky (nesmej sa, tie sú strašné).

Jediný nezabezpečený východ predstavovala kupola nad sálou. Zrejme sa nebáli, že by zloději nechali exponáty vyplávať otvorom v dvanásťmetrovej výške. Alebo sa tam možno nejaká pasca predsa len nachádzala, ale taká dobre utajená, že sme ju neobjavili.

V každom prípade sme to museli skúsiť. Na tú krádež – pardon, pôžičku – nám zostával len dnešný večer. A potom päť dní na zistenie, ako tú vec použiť. Milujem šibeničné termíny.

„Tak ideme do toho a vymyslíme niečo po ceste?“ spýtala sa Sadie.

Pozrel som sa na svadobčanov pod nami a dúfal, že im ten slávnostný večer nepokážime. „Asi áno.“

„Super,“ prikývla Sadie. „Chufu, ty zostaň tu a stráž. Až nás uvidíš, ako sa blížime, otvoríš kupolu, dobre?“

„Agh!“ prisvedčil pavián.

Zabrnelo mi v zátylku. Niečo mi vravelo, že táto krádež nebude hračka.

„Ideme,“ zavelil som. „Pozrieme sa, ako sa darí Jas a Waltovi.“

Spustili sme sa na rímsu pri druhom podlaží, kde sa nachádzali egyptské zbierky.

Jas a Walt postupovali výborne. Lepiacou páskou pripevnili okolo okraja okna štyri sošky Horových synov a namaľovali na sklo hieroglyfy proti kliatbam a poplašnému zariadeniu smrteľníkov.

Keď sme so Sadie pristáli vedľa nich, zdalo sa, že preberajú niečo dôležité. Jas držala Walta za ruky. Prekvapilo ma to, ale Sadie ešte viac. Zajačala, akoby šliapla na myš.

[Ale áno, zajačala si. Ja som pri tom bol.]

Čo ju na tom štválo? No, hneď po Novom roku, keď sme spoločne vypustili náš amulet džed, aby sme privolali decká s magickým potenciálom, Jas a Walt prišli ako prví. Trénovali s nami už

sedem týždňov, dlhšie než všetci ostatní chalani a baby, takže sme ich celkom dobre poznali.

Jas je roztlieskavačka z Nashvillu. Jas je skratka jej skutočného mena Jasmine, ale ak sme nechceli, aby nás premenila na kríky, nesmeli sme jej tak hovoriť. Je pekná, ako blondavé roztlieskavačky bývajú – nie práve môj typ –, ale človek ju musí mať rád, pretože je ku všetkým milá a vždy ochotná pomôcť. Navyše má talent na liečebnú mágiu, takže sa hodí mať ju so sebou pre prípad, že by sa niečo pokašľalo, čo sa nám so Sadie stáva asi tak v deväťdesiatich deviatich prípadoch zo sto.

V ten večer mala na hlave čiernu šatku. Na pleci jej visel čaro-
dejnícky vak označený symbolom levej bohyně Sachmet.

Práve hovorila Waltovi: „Niečo vymyslíme,“ keď sme so Sadie pristáli vedľa nich.

Walt sa zatváril rozpačito.

Bol... no, ako by som opísal Walta?

[Nie, vďaka, Sadie. Nebudem hovoriť, že je super. Počkej si, až dostaneš slovo.]

Walt má štrnásť rovnako ako ja, ale je taký vysoký, že vo futbalovom univerzitnom tíme by mohol robiť útočníka. Má na to aj postavu – štíhlu a svalnatú – a veľké nohy. Kožu má hnedú ako káva, o niečo tmavšiu než ja, a vlasy také vyholené, že vyzerajú len ako tieň na lebke. Do tej zimy si vzal len čierne tričko bez rukávov a športové šortky. Nebol to práve typický odev mágov, ale s Waltom sa radšej nikto nehádal. Dorazil ako náš prvý učeň – až zo Seattlu – a bol prirodzený sau – tvorca čarodejných príveskov. Nosil na krku kopu zlatých retiazok s vlastnoručne vyrobenými magickými amuletmi.

Skrátka, bol som presvedčený, že Sadie na Jas žiarli, lebo Walt sa jej páči. No nikdy by to nepriznala, pretože posledných pár mesiacov vzdychala nad iným chlapíkom, do ktorého sa buchla. Vlastne to bol boh.

[Áno, jasné, Sadie. Už s tým prestanem, ale nezaprieš to.]

Keď sme im vtrhli do rozhovoru, Walt okamžite pustil Jas ruky a cúvol. Sadie pozrela z jedného na druhého a snažila sa uhádnuť, o čo ide.